24/06/2019

«Το μέγα πρόβλημα»

/ Γνώμες

Πρίν ἀρκετά χρόνια μετά ἀπό μιά μεγάλη γιορτή ἕνα νέο ζευγάρι μέ κάλεσαν στό σπίτι τους γιά καφέ. Τό ζευγάρι εἶχε τότε δυό παιδιά.

Καθισμένοι στό ὅμορφο μπαλκόνι τοῦ σπιτιοῦ ἡ νεαρή σύζυγος μέ ἐρωτᾶ, γιά λογαριασμό κάποιας φίλης της, ὅπως μοῦ εἶπε, ποιά εἶναι ἡ θέση τῆς Ἐκκλησίας γιά τίς ἐκτρώσεις.

Τῆς εἶπα ὅτι γιά νά καταλάβει τήν θέση τῆς Ἐκκλησίας πρέπει νά ἀπαντήσει σ᾽ ἕνα ἐρώτημα. Τό ἔμβρυο πού ἔχει συλληφθεῖ στήν μήτρα μιᾶς γυναίκας τί ἀνθρωπολογική ταυτότητα ἔχει;

Εἶναι πλήρης ἄνθρωπος πού ἐξελίσσεται, ἤ εἶναι ἕνα ἀνθρωποειδές πού περιμένει τόν ἥλιο ἤ τόν ἀέρα γιά νά λάβει ὑπόσταση, νά γίνει πλήρης ἄνθρωπος;

Τῆς ἐξήγησα ὅτι ἡ Ἐκκλησία λέγει ὅτι εἶναι πλήρης ἄνθρωπος ἐξ ἄκρας συλλήψεως. Γι᾽ αὐτό θεωρεῖ ὅτι ἡ ἔκτρωση εἶναι καταστροφή τῆς ζωῆς.

Εἶναι ἔγκλημα καί μάλιστα εἰδεχθές, γιατί στρέφεται ἐναντίον τοῦ πιό ἀθώου καί τοῦ πιό ἀνυπεράσπιστου πλάσματος στόν κόσμο. Ἡ συζήτηση μας τελείωσε ἐκεῖ.

Πέρασαν δύο χρόνια ἀπό τότε καὶ τήν ἴδια μέρα καί γιορτή δέχθηκα πάλι τήν ἴδια πρόσκληση ἀπό τά ἴδια πρόσωπα καὶ τήν ἀποδέχθηκα.

Καθώς ἑτοιμαζόταν ὁ καφές, γιά νά μήν εἶναι μόνη ἡ σύζυγος καθίσαμε στήν ἀρχή στήν κουζίνα. Ἀλλά ἐκεῖ κυκλοφοροῦσε καί ἕνας μπόμπιρας, ἕνα μικρό παιδάκι πού προσπαθοῦσε νά σταθεῖ στά πόδια του.

Ἐπεχείρησα νά χαϊδέψω τό κεφαλάκι του, ὅταν ἀκούω τήν μητέρα του νά μοῦ λέγει: «Ἄν αὐτός ζεῖ τό ὀφείλει σέ σᾶς» καί μοῦ ἀποκάλυψε ὅτι τό πρό δύο ἐτῶν ἐρώτημα ἀφοροῦσε τήν ἴδια.

Ἐπάνω στό τραπέζι βρισκόταν ἕνα μεγάλο μαχαίρι τοῦ ψωμιοῦ. Εἶπα λοιπόν στήν μητέρα δείχνοντάς το: «πάρτο και σφάχτο».

Ἡ μητέρα ἀντέδρασε σάν νά τήν χτύπησε ἠλεκτρικό ρεῦμα. Τί κουβέντα μοῦ λέγει εἶναι αὐτή πού εἴπατε;

Γιατί, σοῦ φαίνεται φρικτή, τῆς ἀπάντησα.

Μά σοβαρολογεῖτε, πάτερ!

Ναί, τῆς εἶπα, σοβαρολογῶ, γιατί θέλω τώρα νά καταλάβεις καλά αὐτό πού θά ἔκανες τότε. Βλέπεις τώρα μπροστά σου αὐτό πού θα ἔκανες τότε; Βλέπεις ποιό παιδί θά κατέστρεφες; Τώρα σοῦ φαίνεται φρικτό, τότε δέν θά ἦταν;

Πρίν λίγο καιρό μιά φωτοφραφία ἔκανε τό γύρο τοῦ κόσμου. Τό μικρό παιδάκι πού ξεβράσθηκε στίς ἀκτές. Τό μικρό προσφυγόπουλο πού πέθανε στό δρόμο πρός τήν ἐλευθερία.

Δικαιολογημένος ὁ ἀποτροπιασμός. Το μέγεθος του ὅμως ἀνάλογο πρός τήν ὑποκρισία τοῦ πολιτισμένου κόσμου, καθώς καί πολλῶν δικῶν μας.

Ὅλοι αὐτοί πού χρησιμοποιοῦσαν τήν εἰκόνα τοῦ μικροῦ παιδιοῦ γιά νά κατηγορήσουν τούς ἄλλους σάν ἐνόχους ἀρνοῦνται νά κοιτάξουν μιά ἀκόμη φωτογραφία, γιά τήν ἀκρίβεια ἕνα βίντεο μέ τόν τίτλο «σιωπηλή κραυγή». Τό βίντεο αὐτό εἶναι ἡ κινηματογράφηση μιᾶς ἔκτρωσης ἀπό ἕνα γιατρό.

Ἡ εἰκόνα τοῦ πνιγμένου προσφυγόπουλου ὠχριᾶ μποστά στό βίντεο αὐτό. Τό ταλαίπωρο πλάσμα τουλάχιστον ἦταν ἀρτιμελές. Ἐκεῖ ἕνα ἄλλο παιδάκι κομματιάζεται κυριολεκτικά καί δολοφονεῖται ἀδίστακτα, γιατί εἶναι ἀνεπιθύμητο.

Τό προσφυγόπουλο πνίγηκε, γιατί κάποιοι δέν μπόρεσαν νά τό σώσουν. Ἐδῶ, στίς ἐκτρώσεις κάποιοι συνειδητά δολοφονοῦν.

Μιά κοινωνία, μιά δημοσιογραφία, ἐπίσημοι ἄρχοντες, ἀγανακτοῦν δῆθεν στήν θέα τοῦ πνιγμένου παιδιοῦ καί σιωποῦν στήν ἐξόντωση χιλιάδων παιδιῶν ἀπό τούς

ἴδιους τούς ψευτοαγανακτισμένους. Σκεφθήκατε ποτέ, πόσες Ἑλλάδες ἔχουμε ἀφανίσει.

Εἶναι ἐντυπωσιακή μιά κοινωνία, πού χύνει κροκοδείλια δάκρυα γιά τά παιδιά πού πνίγονται ἤ πού πεθαίνουν ἀπό την πεῖνα, ἀλλά διεκδικεῖ τό δικαίωμα νά τά σκοτώνει πρίν ἔλθουν στόν κόσμο.

Εἶναι ἀπάνθρωπη μιά κοινωνία, πού στό βωμό τῆς ἀνεύθυνης ἀπόλαυσης θυσιάζει ἀνθρώπινες ζωές και ἀπαιτεῖ τό δικαίωμα αὐτό νά τό ἔχει ἀνενόχλητη καί ἀπό τήν ἄλλη πλευρά καταδικάζει σέ βαρύτατες ποινές (καλά κάνει) αὐτούς πού κακοποιοῦν ἕνα ζῶο.

Ἡ κακοποίηση ζώων ἀπαγορεύεται, ἡ κακοποιήση καί ἡ δολοφονία ἀνθρώπων βρεφικῆς ἡλικίας ἐπιβραβεύεται καί ἐπαινεῖται δημοσίως. Ἡ κυρία ἤ ἡ δεσποινίς πού δολοφόνησε τό ἀθῶο παιδί μέσα της, μπορεῖ νά διαμαρτύρεται γιατί κακοποιήθηκε τό σκυλάκι της;

Μιά ἐξουσία καί μιά Βουλή, πού νομοθετεῖ καί καταδικάζει τήν κακοποίηση τῶν ζώων, μέ ποιό ἠθικό ἀνάστημα ἐπικροτεῖ τήν δολοφονία ἀθώων ὑπάρξεων, τήν νομιμοποιεῖ καί τήν πληρώνει;

Ποιός πολιτισμός μπορεῖ νά ἐπικροτεῖ τήν δολοφονία χιλιάδων ἀθώων ὑπάρξεων, τῶν πιό ἀνυπεράσπιστων ἀνθρωπίνων πλασμάτων καί νά μήν εἶναι αὐτός, ὁ πολιτισμός τῆς βαρβαρότητας;

Ἡ παράνοια μιᾶς ἐξουσίας καί μιᾶς κοινωνίας συνίσταται στό νά αὐστηροποιοῦν τή νομοθεσία πού προστατεύει τά ζῶα καί νά χαλαρώνουν αὐτήν πού ἀφορᾶ τήν ἀξία τῆς ἀνθρώπινης ζωῆς. Μιά τέτοια ἐξουσία εἶναι ἀνήθικη καί μιά τέτοια κοινωνία εἶναι βρώμικη.

Ἀπό πότε τό νά σκοτώσεις ἕνα παιδί ἔξω ἀπό τήν μήτρα τῆς μητέρας του εἶναι ἔγκλημα καί τό νά τό σκοτώνεις μέσα σέ αὐτήν εἶναι πράξη προόδου καί πολιτισμοῦ;

Εἶναι ὑποκρισία μεγατόνων, ὅταν βλέπεις ἕνα παιδικό πτῶμα στήν ἀκρογιαλιά πνιγμένο ὄχι μόνο ἀπό τή θάλασσα, ἀλλά και ἀπό την ἀδιαφορία ἀνθρώπων ἐγκληματιῶν μέ γραβάτα καί κοστούμι, ἀλλά νά ἐπιδοκιμάζεις τόν θρυμματισμό τῆς κεφαλῆς και τῶν ὀστῶν ἀθώων ὑπάρξεων στό βωμό τῆς ἀπόλαυσης και τοῦ δολοφονικοῦ ἐγωκεντρισμοῦ.

Μιά τέτοια κοινωνία δικαιοῦται νά εὐτυχήσει καί νά προοδεύσει; Ἕνας τέτοιος λαός μπορεῖ καί δικαιοῦται νά περιμένει καλύτερες ἡμέρες; Ποῦ εἶναι οἱ ὑποκριτές

τῆς ὑπεράσπισης τῶν ἀνθρωπίνων δικαιωμάτων; Τά ἀγέννητα, ἀλλά ζωντανά παιδιά, δέν ἔχουν δικαιώματα καί ἔχουν δικαιώματα τά σκυλιά καί τά γατιά; Καί ὅλοι αὐτοί εἶναι προοδευτικοί ἤ ἄθλιοι;

Ποιός πατέρας καί ποιά μάννα δικαιοῦνται νά ἀπαιτοῦν τό σεβασμό καί τήν ἀγάπη τῶν παιδιῶν τους, ὅταν αὐτά μαθαίνουν ὅτι ζοῦν ὄχι ἀπό την ἀγάπη τῶν γονιῶν τους ἀλλά ἀπό τήν τύχη, γιατί γεννήθηκαν πρῶτα ἤ δεύτερα, ἐνῶ ἄν εἶχαν γεννηθεῖ τρίτα ἤ τέταρτα οἱ «καλοί τους» γονεῖς θά εἶχαν θρυμματίσει τά κεφαλάκια τους;

Μιά κοινωνία πού στηρίζεται στήν ἀδικία καί στήν ἀπανθρωπιά, μιά κοινωνία καί μιά ἔννομη τάξη πού δέν σέβεται τά δικαιώματα τῶν ὑπαρκτῶν, ἀλλά ἀγέννητων παιδιῶν, εἶναι κοινωνία παρακμῆς.

Τούτη τήν ὥρα τό ὑπ᾽ ἀριθμ. 1 πρόβλημα τῆς Πατρίδας μας, ἡ βόμβα στά θεμέλια της εἶναι ἡ ὑπογεννητικότητα ἤ ἀλλιῶς τό δημογραφικό πρόβλημα. Ἡ πατρίδα μας δέν κινδυνεύει ἀπό ἐξωτερικούς ἐχθρούς.

Οἱ ἐχθροί εἶναι ἐντός τῶν τειχῶν. Βρίσκονται σέ πολλά ἀπό τά σπίτια μας, στά ὑπουργικά γραφεῖα καί στά βουλευτικά ἔδρανα, στά νοσοκομεῖα καί στά μαιευτήριά μας. Αὐτή εἶναι ἡ ὠμή, ἡ ὠμότατη ἀλήθεια. Δέν ὑπάρχουν καλύτεροι συνεργάτες τῶν ὅποιων ἐχθρῶν τῆς πατρίδας ἀπό ἐμᾶς τούς Ἕλληνες.

Δέν ὑπάρχουν πιό ἐπικίνδυνοι ὑπονομευτές καί τοῦ ἀσφαλιστικοῦ καί τοῦ ἐργατικοῦ καί τοῦ συνταξιοδοτικοῦ προβλήματος τῆς χώρας, ἀπό τούς ἀνθρώπους τῆς ἐξουσίας, πού ἔχουν στοχοποιήσει τήν πολύτεκνη οἰκογένεια καί τούς πολίτες αὐτῆς τῆς χώρας, πού αὐτοοδηγοῦνται στήν χρεοκοπία καί «αὐτοκτονοῦν» τήν πατρίδα.

Αὐτοί πού κατωχυρώνουν νομικά τό δικαίωμα δολοφονίας τῶν ἀγέννητων παιδιῶν καί αὐτοί πού χρησιμομοιοῦν ἕνα τέτοιο ἀνήθικο δικαίωμα, αὐτοί πού δέν βλέπουν τά παιδιά σάν καρπούς τῆς ἀγάπης τους, ἀλλά σάν ἁπλά κομφόρ τῆς ἀρρωστημένης νοοτροπίας τους, αὐτοί πού θεωροῦν πολυτιμότερα τά σκυλιά, ἀπό τά παιδιά καί προσφέρουν στά σκυλιά παιδική θαλπωρή καί στά παιδιά σκυλίσιο πέταγμα, κάτι γιά τό ὁποῖο θά διαμαρτύρονταν ἀκόμη καί τά σκυλιά, αὐτοί εἶναι οἱ πραγματικοί ἐχθροί τῆς πατρίδας, αὐτοί εἶναι οἱ ἀληθινά ἀπάνθρωποι.

Ἡ πιό ἀπεχθής διαφθορά εἶναι τό νά θεωρεῖς τήν ἀρετή ὡς βλακεία, νά σαρκάζεις τήν τιμιότητα, τό νά εἰρωνεύεσαι τούς ἔντιμους ἀνθρώπους, τό νά πολεμᾶς τήν ἀληθινή φύση τῶν ὄντων καί νά ὀνομάζεις τήν διαστροφή, ὡς ἐναλλακτικό τρόπο ζωῆς.

Πρέπει να ποῦμε ξεκάθαρα στά παιδιά μας ὅτι, ποτέ δέν θά γίνουν καί δέν θά εἶναι εὐτυχισμένα ἄν τά χέρια καί πρό παντός οἱ καρδιές τους εἶναι σφραγισμένα ἀπό τό θάνατο ἀθώων ὑπάρξεων πού τούς τόν πρόσφεραν, σάν ἄλλοι Ἡρῶδες, στό βωμό τῆς διασκέδασής τους.

Πρέπει νά τούς ποῦμε ὅτι αὐτοί ζοῦν, γιατί κάποιοι δέν τούς μιμήθηκαν καί τούς χάρισαν τήν ζωή καί ὄχι τό θάνατο.

Ἄν δέν σέβονται τά παιδιά, πού χάρις σέ ἐκείνους καί μέσα ἀπό τίς σχέσεις τους ἀπέκτησαν ὕπαρξη, μέ ποιό δικαίωμα μποροῦν νά ἀπαιτήσουν σεβασμό στήν δική τους τήν ζωή; Μόνοι μας καί μέ τίς πράξεις μας σχετικοποιοῦμε τήν ἀξία τῆς ἀνθρώπινης ζωῆς.

Μέ ποιά φόντα λοιπόν θα παραστήσουμε τούς προοδευτικούς καί θά κατηγορήσουμε αὐτούς, πού μέ τά ὅπλα τοῦ θανάτου σκοτώνουν νέα παιδιά, ὅταν αὐτοί οἱ ἴδιοι σκοτώνουν τά δικά τους τά παιδιά; Αὐτή δέν εἶναι καί ἡ βασικότερη αἰτία τῆς ἀθεΐας τῶν πολλῶν;

Ἐπειδή ὁ Θεός μᾶς λέγει ξεκάθαρα ὅτι «οὐκ ἔξεστί σοι», δηλαδή δέν σοῦ ἐπιτρέπεται νά καταστρέφεις τήν ἀνθρώπινη ζωή, γι᾽ αὐτό τόσο ἄνετα καί τόσο ἐπιπόλαια κάποιοι λένε «δέν ὑπάρχει Θεός», γιά νά μποροῦν ἄνετα νά σκοτώνουν ἀθῶα βρέφη κάνοντας τό κέφι τους.

Ἴσως κάποιοι θεωρήσουν σκληρά και προκλητικά αὐτά τά λόγια.

Ναί, λοιπόν, αὐτό θέλω, νά προκαλέσω τήν σκληροκαρδία ὅλων ὅσων εἶναι ὑπεύθυνοι γιά τήν σύγχρονη γενοκτονία τῶν ἐκτρώσεων.

Νά ὑπερασπιστῶ αὐτά τά παιδιά, πού ὅπως γράφει ἡ Ἰωάννα Σκαρλάτου, στό ἐξαιρετικό πόνημά της, «Τά Μωρά τῆς Λίμνης»κλαῖνε ἀσταμάτητα, γιατί δέν ἔχουν μάτια γιά νά δοῦν, δέν ἔχουν χεἰλη καί στόμα νά χαμογελάσουν.

Τά κατέστρεψαν οἱ γιατροί μέ τήν ἐντολή τῶν γονιῶν τους.

+ Ὁ Σισανίου καί Σιατίστης ΠΑΥΛΟΣ